

Preek in de Avondmaalsdienst, Capelle-Schollevaar, 11 december 2005, 9.15 uur

Thema: 'We noemen hem Simson', naar aanleiding van Richteren 13 (kerntekst: vers 22-23)

Richteren 13 is een ontroerend hoofdstuk. Twee mensen, Manoah en zijn vrouw: twee levens, één verdriet. Onvruchtbaarheid. Geen kinderen. Het stille verdriet. In onze tijd, met al zijn techniek, voor veel mensen een eenzame weg, met heel veel onbegrip. En in die tijd ook een eenzame weg, vol tragiek. Geen kinderen, dat betekent, dat nooit uit jouw nageslacht de Messias geboren zal worden. En bovendien, geen kinderen betekent ook: later geen AOW. Twee mensen, één verdriet. En dan, op een dag, is er die engel. De engel des HEREN. Dat is niet zómaar een engel. Nee, dé engel des HEREN, dat is een bijzondere verschijning van God Zelf. De HERE Zelf komt hier met Zijn ongehoorde bericht, ontstellend en wonderlijk: 'U zult een zoon krijgen. Een bijzondere zoon, een "nazireeër" (iemand die speciaal aan God is toegewijd). Zijn haar zal nooit mogen worden geknipt, wijn of sterke drank zal hij nooit mogen drinken, en dat geldt ook nu al voor u, in uw zwangerschap. Uw zoon zal een begin maken met de verlossing van Israël uit de greep van de Filistijnen.'

Je zult maar een engel op bezoek krijgen! En dan een engel die zo'n bericht doorgeeft! Dan sta je toch te shaken! Wat een wonder! Ik... zwanger! Wij... een kind! En tegelijkertijd is er dan de teleurstelling. Want altijd doe je alles samen, als echtbaar. Juist daardoor heb je een bijzondere band opgebouwd, een bijzondere intimiteit. Misschien wel juist door dat gezamenlijke verdriet ben je helemaal met elkaar vergroeid geraakt. En dan is er dit moment, dit hemelse bezoek, en dat beleef je níét samen! Dan ben je alleen! 'Manoah, weet je wat er gebeurd is?!' En dan komt het hele verhaal. En terwijl ze elkaar omhelzen, buitelen de gevoelens over elkaar heen. Blijdschap, natuurlijk, intense blijdschap, al die gebeden, van al die jaren, zou God ze dan tóch gehoord hebben? De hemel leek vaak potdicht, maar was Hij dan toch echt met ons bewogen? Maar er is ook de onzekerheid. Hoe moeten we hem opvoeden? Ze zijn er allebei: tranen van vreugde, en van ontroering, en ook die dikke zorgenrimpel in het voorhoofd van deze twee mensen.

En dan buigt Manoah voor God: 'Ach Heren, wilt U die engel nog een keer sturen, wilt U geven dat hij nog een keer naar óns toekomt? We hebben nog zoveel vragen! Hoe moeten we die jongen grootbrengen?' God verhoort zijn gebed. Opnieuw, die engel! Weer als zij alleen is, in het veld. Maar ze denkt: 'Dat zal me niet opnieuw gebeuren, dat ik als enige die engel zie en spreek!' En daar rent ze, door het veld, naar haar man: 'Manoah!' En opnieuw krijgen ze uitleg, nu sámen. Geen wijn en sterke drank, niets onreins eten. Maar dan? Wat doe je, als er een engel op bezoek komt? 'Wij zouden u zo graag hier houden en voor u een maaltijd aanrichten, met een gebraden geitebokje,' zegt Manoah. 'Wij', steeds spreekt Manoah in de wij-vorm, want ze zijn immers met elkaar verweven, die twee.

'Nee,' zegt de engel, je hoeft me geen maaltijd aan te bieden, breng maar een brandoffer aan de HERE.' Zo gebeurt het, en als de rook van het offer naar de hemel kringelt, stijgt de Engel des HEREN op, en vaart in de rook van het offer naar de hemel.

Manoah en zijn vrouw, ze vallen op de grond! Wat een wonder! En daarna is de engel weg. 'We zullen sterven!' roept Manoah in paniek uit. 'We zullen zéker sterven, want dit was niet zomaar een Engel, nee, dit was de Engel des HEREN! Dit was God Zelf! En als je God hebt gezien, dan kun je niet verder leven!'

En heeft Manoah daar eigenlijk geen gelijk in? Hoe kun je als mens, vol schuld en zonde, God ontmoeten, en dan in leven blijven? Inderdaad! Als God verschijnt in ons leven, in Zijn majesteit en oneindige heiligheid en volkomen rechtvaardigheid, dan val je toch dood voor Hem neer?! Gemeente, als we dat nog niet hebben ontdekt in ons leven, dan zijn we nog steeds verblind. Wij kunnen voor God niet bestaan, wij missen ons doel, ons hele denken is vergiftigd, aangetast door het zondevirus. 'We hebben God gezien! We zullen zeker sterven!'

Maar de vrouw van Manoah, die wijst op iets anders. 'Manoah, als God ons had willen doden, dan had Hij ons offer toch niet geaccepteerd?'

Die twee dingen hebben alles met elkaar te maken! God is neergedaald in het leven van die twee mensen. Hij had hen kunnen oordelen, Hij had hen kunnen doden. Maar Hij heeft het offer geaccepteerd, en Hij heeft hun het leven geschonken! Zij wilden hem een maaltijd aanbieden. Maar als wij God zien, dan is het niet nodig dat wij Hem iets geven, dat wij iets presteren. Nee, als wij God zien, dan is er iets anders nodig: een offer! Waardoor onze schuld wordt betaald. Door dat offer is er leven. En deze mensen, ze krijgen een taak, een roeping! 'U zult een zoon krijgen, en die zoon zal een begin maken met de verlossing van Israël.' God accepteert het offer, daardoor gaat de hemel open. De Engel des HEREN, Hij vaart op in de rook van het offer. En denkt u dan ook niet onwillekeurig verder, ziet u dan ook niet achter die Engel des HEREN de persoon van Jezus Christus? Hij kwam op aarde, maar niet om te oordelen, niet om ons te doden! Nee, toen Hij kwam, toen bracht Hij Zelf het offer, Hij wás het offer! En door Zijn offer ging de hemel open, Hij heeft de brug hersteld tussen God en mensen, tussen hemel en aarde, en is Hij opgevaren, naar de troon van Zijn Vader. En hier op aarde heeft Hij ons achtergelaten, met een taak! Die vrouw van Manoah, die heeft het heel goed begrepen: God wil niet onze dood, nee, Hij wil ons leven! En Hij zegt: 'Ik maak een begin, een begin van de verlossing!'

Dat is Advent, gemeente! God is begonnen! Hij is bezig aan Zijn reddingsplan! In Jezus Christus heeft Hij Zelf de straf voor onze zonden op Zich genomen, en Hij heeft het offer gebracht. Straks mogen we dat proeven, heel direct, in de tekenen van brood en wijn. Jezus heeft Zich opgeofferd. Nu is de hemel open, en op aarde krijgt ons leven nieuwe glans. Want we hebben een taak gekregen, met eeuwigheidswaarde! Wij mogen meewerken in Gods verlossingsplan, en Zijn Evangelie doorgeven. Daar, in dat plaatsje Zora, krijgen twee mensen weer nieuwe gloed in hun ogen. En als de vrouw van het stel dan haar baby in de armen houdt, dan zegt ze: 'Jij, kindje, jij zal Simson heten.' Simson. Weet u wat dat betekent? Dat betekent: 'zon' of 'zonnig'. De zon gaat op over Manoah en zijn vrouw. En die zon, die is ook opgegaan over uw leven, en het jouwe, en het mijne! God is neergedaald! Jezus is gekomen! De verlossing van de wereld is al begonnen! En we mogen toelevén naar die dag, dat die verlossing totaal zal zijn, volkomen! De dag dat de zon zijn stralen van liefde ons volkomen zullen verwarmen. Geen pijn meer, geen zorg, geen dood, geen rouw. Verlangt u ernaar, naar die dag? Het is Advent! We leven er naar toe. Vandaag zegt God: 'Hier, Mijn kind. Eet maar! Drink maar! Ik wil je versterken met brood en met wijn. Want ook over jouw leven straalt de zon van Mijn liefde! Amen.'

René van Loon (010-442 6280, c.m.van.loon@freeler.nl)